

världen liksom

den platta världen, den endimensionella och alla tårar hänger som påsar under mina ögon ingen riktning är
den rätta det är bara att gå

liksom

och marken är asfalterad och duvorna sjunger sina kvävda sånger och tjälen har uteblivit och stjärnorna lyser
starkast i alla fönster djupt in i natten och långt fram på dagen för himlen är så upplyst av våra städers
utbredning och vår rädsla för mörkret att ljuset når nästan ända bort till rymden och alla orden som väller ur
munnar och talar om ordningar, om hur det egentligen är, om hur du och jag och vi finns till och varför
varför allting dör och uppstår ligger ivägen för att kunna se stjärnfallen på natthimlen som uppfyller
önskningar som gror i de hjärtan som ännu slår och slår tills de en dag inte längre slår och blir vi då åter
stjärnstoft och dinosariebajs eller är det vi som är aliens som strålats ner på denna planet för att förstöra för
att se om jorden går att förgöras

jag bara frågar

liksom

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gaia Paradisos med Poeter.se id #40311 innehar upphovsrätten